

Người Tài Xế Điên

Bình-nguyên Lộc

(Câu chuyện xảy ra hồi tiền chiến)

Đã sáu giờ chiều rồi mà người ta chưa nghe gì hết.

Thiên hạ sốt ruột hỏi nhau: “Năm nay, mấy ông không dám à?” “Hay là xin phép không được?”

Có người thạo tin cắt nghĩa: “Sao lại không dám! Nội cái vụ đường thẻ mà Bang Huếch đã lòi hai trăm ngàn, thì năm, ba ngàn bạc pháo kể gì. Cũng không phải là xin phép không được. Nhưng, số là năm nay, họ thương thuyết với nhau, kẻ đốt trước, người đốt sau, tính giờ mà nói chuyện ăn thua, chớ không đốt một lượt như năm ngoái nữa, nghe rùm tai lắm, mà lại có kẻ ăn gian, thỉnh thoảng nín luôn năm, sáu phút, khó kiểm soát được. Giờ này, họ còn thương lượng, cãi qua, cãi lại mãi không rồi”.

Trăng rằm tháng giêng đã lố dạng trên dãy phố ở tỉnh lỵ Thủ Dầu Một. Hôm ấy là ngày, theo tục lệ người Tàu trong tỉnh, thỉnh Tào Kê. Không ai biết rõ “thỉnh Tào Kê” là cái quái gì. Nhưng chắc chắn là cúng nhiều, kéo nhau đi ngoài đường và “cái đình” của ngày lễ là đốt pháo đua. Ông các chú nào đốt nhiều hơn ông khác là ăn. Không ăn cái gì hết, nhưng được đồng bào của họ phục lắm.

Thật ra, chỉ vài ông Bang trong tỉnh lỵ mới dự cuộc đua đốt pháo này, vì phải đốt hàng mấy giờ liền, nếu không làm ăn lòi to, thì đừng mong đua với ai.

Thình lình, người ta nghe ba tiếng pháo đại nổ, sau nhau không quá hai giây.

- À, ra họ đốt một lượt!

Trong những con đường hẹp ở chợ, hai bên đều có nhà phố đứng lên, tiếng pháo bị tiếng dội dội dồn lên như tiếng sấm trong thung lũng. Khói thuốc pháo bay mù trời, mịt đất, đến đổi ánh sáng của những bóng đèn đường bị lu mờ bớt lần. Những người đi dạo phố, những khách trong tiệm ăn, muốn nói chuyện với nhau, phải hét cho lớn, và kẻ miệng sát vào tai người nghe mà la. Nhưng không mấy ai còn ở trong nhà, trong tiệm được, vì khói thuốc vào đó, không lối ra, đầu độc cả không khí trong nhà.

Pháo vẫn nổ rền trời.

Mỗi người dự đua, sợ rủi ro ngưng tiếng nổ, rồi mang tiếng ăn gian, để ra tới bốn người đốt pháo. Năm ấy, có ba ông Bang thi đua, thành ra, một lượt đến mười hai tiếng pháo kêu vang.

Những người có con nhỏ, phải mau mau ẵm chúng đi thật xa, ra ngoại ô, không khéo thì chúng sẽ bị động kinh hay bị chết ngất mất.

Pháo thi đua nhau nổ mà đình tai, nhức óc.

Lúc ấy, hơn tám giờ. Tại tiệm sắt của ông Bang Sa, một tên người nhà về thừa lại với ông Bang, đang ngồi uống trà tại ghế giữa:

- Ông Bang à! Đẳng tiệm gạo của Bang Lệnh, pháo còn nhiều bằng hai của mình, làm sao?
- Làm sao à? Không sợ mà! Á Lìn à! Á Hón à! Á Quý à!, ti mua thêm, coi tiệm nào còn chút linh gì mua hết tội. Không tũ thì ti vô xóm mua.

Lịnh vừa ra, thì ba bốn chú tưng vội thót lên xe máy, đạp đến các tiệm nhỏ ở ngoại ô, mà vơ vét. Họ mua không trả giá, nhưng cũng không được bao nhiêu, vì các tiệm khác đã vét trước rồi. Cho đến pháo ở các chợ lân cận như chợ Búng, chợ Lái Thiêu, cũng không còn.

- Mo tước ít quá à! Tài phú a, - ông Bang Sa kêu – tài phú piểu sớp-phơ ti Chợ Lớn mau mau. Nè, tiền lây, tài phú mua thêm một ngàn tổng.

Tài phú Nải nhận tiền, chạy ra sau, hối sớp-phơ cho xe ra rồi thẳng xuống Chợ Lớn.

- Hò...chạy cho mau mau mà! Về tể, cái lây ông chủ rầy mà - Chú ta thúc hối.

Thật ra, xe chạy có gió. Nhưng khi qua khỏi chợ Bình Phước, thì nó đứng lại.

- Cái gì tó?
- **Banh!**
- Tòi lất ơi! Chết ngộ dôi? Đáng sửa coi.

Người tài xế không thèm đáp. Anh ta bước xuống, giở máy ra, bấm đèn Pin mà rọi, rồi lây quây vắn, mở và chửi thề.

Bỗng có một ánh sáng đèn pha từ phía trên Thủ rọi xuống.

- Thôi lị ở tây sửa. Ngộ có giang xe lây ti Chợ Lớn.
- Được rồi, được rồi! - Người lái xe đáp -, khỏi cần quá giang, xe mình chạy được rồi.

Nói xong, anh ta rồ máy. Tài phú Nải mừng quá, leo lên xe. Chiếc xe hơi từ trên Thủ xuống đã qua mặt họ và chạy xa rồi.

Máy lại tắt.

- Cái gì lữa tó?
- Banh nữa!
- **Na má**, cái lị dở quá mà. Ngộ lói với ông chủ cúp tiền lị hà.
- Dở gì, tại xe cũ phải vậy chớ.

Rồi anh ta lại lây quây sửa, vắn, tháo, mở...

Một chiếc xe khác xuống nữa. Lúc ấy đã hơn mười giờ. Tuy là thái bình, nhưng mà người đi chơi đêm bằng xe hơi, chỉ đi đầu hôm thôi, nên xe này, có thể coi là chiếc xe cuối cùng họ gặp.

- Thôi lần lây, ngộ hông thèm lị lị lữa đầu.

Sau lời của tài phú Nải, anh tài xế nhảy lên xe, cho rồ máy và chạy tói.

- Tài phú không đi phải hôn? Tòi đi một mình vậy.

Tài phú Nải do dự vài giây rồi cũng nhảy lên xe.

Xe từ từ chạy tới và bị xe kia qua mặt nữa. Đến giữa cánh đồng Chó Ngáp, nó lại tắt máy.

Đó là một cánh đồng hoang vắng minh mông, bao la dưới ánh trăng vàng vạc.

Tức quá, tài phú Nải dậm chùn rầm rầm:

- Chết ngộ! Mà chết lị lửa mà ! Chết dôi! Ông chủ thua, mình chết dôi! Á, kỳ quá mà, cái lị muốn phá ông chủ hả?

Anh tài xế cười xòa.

- Há ? Cái lị muốn phá, cái lị nói ti. Ông chủ bỏ tù cái lị coi.
- Xe hư mà !

Nói xong, anh tài xế lại cười ngất.

- Hứ, cái zì mà hư kỳ cục. Cái lị phá ông chủ mà.

Bỗng anh tài xế nghiêm nét mặt lại:

- Tài phú nè ! Ông chủ xài lãng quá, mình đi làm gì cho mệt. Ở đây tới khuya, rồi đón xe lên mà về. Tôi đã phá xe hư thật rồi.
- À, dơ dàng mà! Ngộ nói túng quá má !

Chú Nải vừa nói, vừa bút đầu, bút cổ, đập rầm rầm trên sàn xe.

- Chết cái lị ! Chết cái lị! Ngộ tức chết ti thôi !

Chú vừa nói, vừa phun nước miếng phèo phèo, trợn dọc mắt lên và quíu mười ngón tay như muốn cào, muốn xé anh tài xế.

- Hà, ông chủ ngộ thua dôi! Ông chủ ngộ mất tiếng dôi!

Chú Nải ngã ngựa trên nệm xe, đấm ngực anh ách.

- Chú đừng tức. Tôi làm vậy cho đỡ tiền ông chủ mà.
- Tiểu la má lị. Tở cái gì, ai cầu lị làm tở tốn tiền. Ông chủ lòi bằng một tấm lần cái ló, ông chủ cần gì. Miễn có tiếng thì thôi chớ.
- Cái tiếng đốt pháo nhiều đó không ra khỏi Thủ Dầu Một, ai biết mà ham.
- Thấy kệ người ta.
- Thấy kệ sao được. Hôm trước nhà Phước Thiện ho lao quỳên tiền, ông chủ nói lố quá, cho nó một trăm. Sao bữa nay ổng đốt pháo dữ quá vậy. Đốt pháo có ích gì hôn?
- Sao không ích. Lốt pháo, người làm pháo bán chạy, thợ làm pháo mới sống lược chớ. Ngộ hỏi lị cái lầy, lị lói cho trôi. Ông chủ mà không lốt pháo, thì tiền ló, ông chủ có cho ai không? Chắc là không. Vậy lốt pháo tức là cho thợ làm pháo ăn ló. Lị cãi ngộ chỗ ló lược không?

Anh tài xế cãi không được.

- Lị cãi không lược thì cho xe chạy ti!

Nhưng anh ta vẫn đứng trân trân.

- Lị hồng cho chạy à? Ngộ lánh lị coi.

Tài phú Nái xốc tới, nứu đầu anh tài xế.

Nhưng anh ta lẹ tay, rút tay quay xe ra, rồi hăm:

- Nị xáp tới, ngộ đập một cây nát đầu. Ngộ cãi không được, mà ngộ tức lắm, không chạy.
- Hà, cái lị tiên dồi, cãi hồng lược, mà hồng chịu thua.

© Binhnguyenloc.com